

Болѣститѣ, които осѣцахъ отъ давно на стомахтъ, на главата, бѣхъ прѣстанжли. Даде ми единъ извъреденъ ищахъ. Яденето се съвѣмъ смилаше, и силитѣ ми се умложявахъ. Чюдно Провидѣне! То бѣше ми ги отнело, за да се смириж, а сега, когато врѣмето за сѣденето приближаваше, даваше ми ги, за да не ослабнѣ отъ изричаньето на сентенцията.

На 24 Ноемврия едного отъ другаритѣ ми, докторъ Форести, извадихъ отъ тъмницата на крушомитѣ, и никоги не можихме да разумѣмъ кѣдѣ го прѣнесохъ. Вардачятъ, жена му и секундинитѣ, бѣхъ унигѣли. Никой отъ тѣхъ не рачи да ми истѣлкува тая тайна.

«Е! Какво искате да знаете, господине, казваше ми Тремерело, като нѣма нищо добро да се знае? Много сжмъ веке казалъ за него.

« — Нѣ, нѣ, защо да го мълчите? извикахъ азъ, като треперяхъ; да ли не ви разбрахъ? Нали се отсѣди на смъртъ?

« — Кой? . . . той? . . . докторъ Форести ли? . . . »

Тремерело заекваше; нѣ желаньето да говори не бѣше най малкото отъ качества му.

« Не ще речете послѣ, че сжмъ бѣрборица; не щѣхъ да си отвориж устата върху тая работа; не забравяйте, че вий ме накарахте.

« — Да да, азъ ви накарахъ. Нѣ, хайде, кажете ми сичко. Какво станж тоя сиромакъ Форести?

« — Ахъ! господине, накарахъ го да прѣмине прѣзъ мостьтъ на вѣзджшкитѣ; той е у тъмницата на прѣстѣпницитѣ! сентенцията за смъртъ му се чете, както и на двамина други.

« — И ще го унижтъ . . . ами кога? Охъ! злочеститѣ! А кои сж тия двамина други?